

Geniul toleranței

Gabriela Cocora, jurnalist (2010)

Pe Slavomir l-am cunoscut în studenție, cred că în 1955. Mi l-a prezentat Paul Barbăneagră, care susținea că despre Slavomir trebuie știute doar două lucruri. *Primo*: este un geniu. *Secundo*: a luptat în detașamentele de partizani ale lui Tito. Atunci, mă interesa mai mult partizantul și destinul lui special. Nu am făcut cunoștință cu un erou puternic, statuar, respirând hotărâre și radicalitate prin toți porii. Din fericire, am întâlnit un băiat firav, plin de farmec, cuceritor prin umor, inteligență, căldură și delicatețe.

Ne-am ciondănit din prima clipă. Îi plăceau Ilf și Petrov, mie deloc. M-a iertat pentru acest cusur, ca și pentru celelalte, detectate într-o viață de adâncă și statornică prietenie. Iar eu am descoperit repede darul lui rarissim de a îmbina o judecată tăioasă, cumplit de corectă și precisă, asupra oamenilor și fenomenelor, cu o generoasă și elegantă acceptare a imperfecțiunii omenești. Vorbind despre geniu, cred că dincolo de fecunditatea ideilor, Slavomir avea, realmente, geniul înțelegerii și al toleranței.